

Zpověď kosmonauta
Vladimíra Remka

Bebarová o rodině,
pečení i Maršálkovi

11/2024

8. března 2024 / 40 Kč / www.etema.cz

TÉMA

Střeva si s hlavou neustále
povídají...

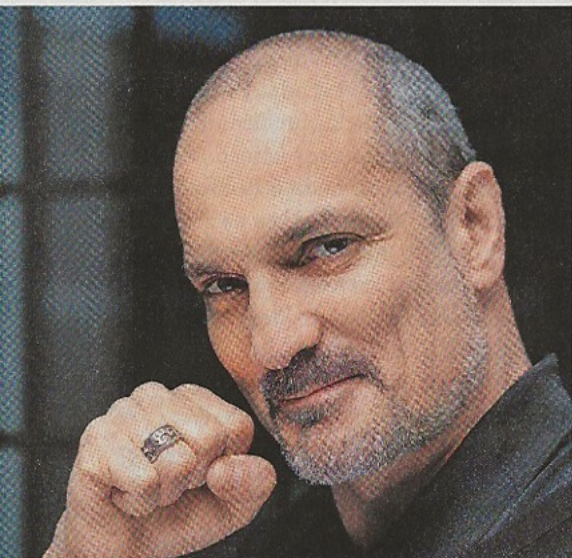
Utajená

rizika v jídle

Jak ovlivňuje deprese, záněty, vztek, spánek...

OBSAH

▲ 34 Cirkus mě naučil být týmovým hráčem

Pochází z cirkusové rodiny, měl být akrobatem jako jeho rodiče, ale kolem jedenáctého roku se vydal na cestu baletu. Tanečník Jiří Bubeníček se prosadil v Evropě, Americe, na Novém Zélandu i v Japonsku. Teď po celém světě sbírá úspěchy jako choreograf.

► 18 Sexuálně šišaté Česko

Až čtyřicet procent Čechů si stále myslí, že si za sexuální násilí často může oběť sama. Podle sexuologa prof. Petra Weisse zažilo znásilnění více než deset procent českých žen, jiné průzkumy hovoří až o dvojnásobku. S nějakou formou sexuálního násilí či obtěžování se setkala 58 procent žen.

50 James Bond a jeho záhadný vynálezce Q

Jak je možné rozstřílet Aston Martin, aniž by auto mělo jediný škrábanec? Proč se musely při natáčení poslední bondovky *Není čas zemřít* polévat silnice limonádou? Supervizor speciálních efektů Chris Corbould už přes 40 let vymýšlí a realizuje nebezpečné scény a zbraně pro agenta 007.

▼ 42 Záření ve službách destrukce i medicíny

Patří mezi špičkové onkology. „Zabývám se ionizujícím zářením, využíváme ho především k léčbě zhoubných nádorů,“ podotýká přednosta Kliniky radiční onkologie Masarykova onkologického ústavu v Brně prof. Pavel Šlampa.

▲ 58 Zpovědi bez svatozáře

Je jedním z neplodnějších a nejlépe prodávaných autorů memoárů slavných tváří, jako jsou Iveta Bartošová, Hana Zagorová, Marika Gombitová či Jiřina Švorcová. V knihách se je snaží Miroslav Graclík představit jako lidi z masa a kostí, kteří sice zažívají slávu, ale mají i své bolesti.

Cirkus mě naučil být týmovým hráčem

Pochází z cirkusové rodiny, měl být akrobatem jako jeho rodiče, ale kolem jedenáctého roku se vydal na cestu baletu. Tanečník **JIŘÍ BUBENÍČEK (49)** se prosadil v Evropě, Americe, na Novém Zélandu i v Japonsku. Před diváky naposledy tančil v roce 2015. Ted' rovněž po celém světě sbírá úspěchy jako choreograf. Pro Pražský komorní balet nastudoval představení *La Strada*, příběh o lásce a krutosti z cirkusového prostředí na motivy stejnojmenného filmu Federika Felliniho. Které další filmy miluje natolik, že podle nich připravil balet? Jak vzpomíná na natáčení seriálu *Cirkus Humberto*, kde si jako malý zahrál komparz se svým dvojčetem Ottou? A jak se mu s ním, životním parťákem, žilo v těsné maringotce a pak desítky let tančilo?

■ **Vyrůstal jste v cirkusovém prostředí, které mám spojené s magií a zázraky. Jste také romantik?**

Asi ano.

■ **Co nejromantičtějšího jste v životě zažil?**

Lásku... Mám manželku (*Nadina Cojocar*u pracuje jako výtvarnice a scénografka, pozn. red.), vychováváme pětiletou Blanku a sedmiletého Honzika. Snažím se, aby se mnou zažili podobně krásné dětství, jaké jsem měl já. Rád si s nimi hraju a chci, aby se mnou zažívali co nejvíce radosti. S manželkou teď spolupracujeme, pro balet *La Strada* připravila kostýmy a pomáhá mi se scénografií.

■ **Kde jste se potkali?**

Je rodačka z Moldavska, ale šest let žila v Japonsku, kde pracovala v textilní firmě. Dlouho jsme se znali jen z Facebooku, a protože jsme si hodně rozuměli, vypravil jsem se za ní do Japonska.

■ **To zní hodně romanticky...**

(směje se) Cítil jsem, že se k sobě hodíme. Proto jsem se za ní vydal do Ósaky. Tehdy jsem ještě pracoval v Drážďanech a měl jsem zrovna dva dny volno a další dva dny jsem si vyprosil. Potvrdilo se, že jsme si souzení, a ona po roce odjela za

mnou do Německa, kde teď spolu všichni žijeme.

■ **Jak si s dětmi hrajete? Co je s vámi baví?**

Teď jsme si třeba hodně vyhráli s klaunským nosem, protože jsme jich pro baletní představení *La Strada* pořídili hned několik, takže nám jich pár zbylo.

„Rodiče se věnovali hlavně akrobacii na jednokolkách.“

■ **Jsou po vás taky pohybově nadané?**

Odmala jsme je brali do divadla na zkoušky, takže už tam se snažili napodobit, co viděli. Honzík moc rád tancuje a už dokáže hudbu velmi hezky vyjádřit pohybem. Blanka je jako z gumy, rozštep nebo provaz pro ni není žádný problém. Ráda doma tančí, ale zatím se věnuje gymnastice.

■ **Vaši rodiče se živil jako akrobáté. Předpokládám, že z vás chtěli mít pokračovatele...**

Rodiče vystupovali s rodinnou skupinou 5 Bertis. Věnovali se hlavně akrobacii na

jednokolkách. Byli fakt dobří, jezdili po celém světě, ostatně proto jsme se s bráchou narodili v Polsku, kde zrovna byli na štaci... Táta pak dokonce získal titul zasloužilý umělec. Snažili se nám to předat, ale pak si nás na jednom učilišti, kde nás táta trénoval, všimla paní profesorka Martincová z Taneční konzervatoře. Vysvětlila tátovi, že máme talent na tanec a že by byla škoda ho jen tak nechat ladem. Rodiče souhlasili, protože oba měli tanec také rádi. Táta říkal, že nám dá dobrou přípravu, jak se chovat na jevišti, a že k cirkusu se můžeme vrátit vždycky. Udělali jsme zkoušky a hned nás vzali do druhého ročníku konzervatoře. A už jsme u toho zůstali...

■ **Chytlo vás to hned od začátku?**

Bylo nám kolem jedenácti... Občas nás hlídaly babičky. A nám se dost stýskalo po rodičích, chtěli jsme být s nimi a taky dělat cirkusová čísla. Najednou jsme nemohli jezdit s nimi do světa. Měli tehdy štěstí, že mohli cestovat i na Západ. Díky tomu jsme se za totality podívali třeba do Skandinávie. To cestování nám taky chybělo... Třeba když naši odjeli na dva měsíce do Japonska... Ale brzy jsme se do toho tance opravdu zažrali a trávili jsme

Jirí Bubeníček v inscenaci *Louškáček*, kterou v roce 2011 uvedla Semperova opera v Drážďanech.

čas na tanečním sále i po vyučování. Měli jsme výborné kantory a sešla se tam skvělá parta. Pražská taneční konzervatoř nás na kariéru připravila fakt dobře, technicky jsme na tom byli dokonce i lépe než zahraniční tanečníci, takže jsme dostávali zajímavé nabídky.

■ **Velká výhoda na konzervatoři určitě byla, že jste tam byl se svým dvojčetem Ottou. Kdy jste si byli nejbližší?**

Každá dvojčata vám asi potvrdí, že se celkem často hádají, my s bráchou nejsme výjimkou. Ale celý život držíme spolu, jsme partáci, podporujeme se.

■ **Kdo z vás dvou byl šéf?**

Brácha je sice o deset minut starší, ale když bylo potřeba něco zařídit, bylo to většinou na mně. Brácha byl vždycky stydlivější a v kariéře konzervativnější. Mně nevadilo občas zariskovat a objevovat nové cesty. Třeba jsem se po třinácti letech v Hamburku rozhodl, že odejdu. Brácha to nechápal, pro něj to angažmá bylo všechno. V Hamburku jsem odtancoval všechny role a repertoár se začínal opakovat. Chtěl jsem pracovat i s jinými choreografy, protože jsem se této profesi už hodně věnoval. Risknul jsem to a odešel do Drážďan. Udělal jsem dobře... Vzpomínám na jednu příhodu, když jsme byli ještě opravdu malí, babička nás pozvala na zmrzlinu s karamellem, jen jsme si měli pro ni dojít přes ulici. Brácha ji samozřejmě chtěl taky, ale zavřel se na záchodě, protože se styděl oslovit prodavačku a něco si objednat. A tak jsem ji donesl oběma. (*usmívá se*) Teď máme každý svůj život, brácha žije v Hamburku, taky má dvě děti. A protože máme děti oba, častěji se vidíme. Chci být dobrý táta i strejda.

■ **Jednu dobu jste si byli hodně podobní. V talkshow Jana Krause jste vyprávěl, že si vás dokonce pletla i babička...**

O dvojčatech se říká, že mívají velmi silné pouto. Je to tak i u vás?

Párkrát jsem opravdu měl divný pocit, jestli se s bráchou neděje něco zlého, a tak jsem mu hned volal, a většinou se to potvrdilo. Ale řekl bych, že jsme každý úplně jiný. Teď už i jinak vypadáme. Brácha dělá scénografii a hudební kompozici,

„Každá dvojčata vám potvrdí, že se často hádají.“

ci, už se tolik nehýbe, takže se i naše těla mění. (*usmívá se*) Kdežto já jako choreograf musím tanečnickům ukázat, jak si to představuju. Někdy zkusíme od rána do večera, a tak se více udržuji v kondičce. Když jsme byli malí, bylo to samozřejmě jinak. Oblékali jsme se stejně, měli jsme stejný účes. Ale nikdy jsem se vlastně nevnímal jako dvojče. Bylo mi nepříjemné, když na naši podobu lidi upozorňovali nebo se nás na to ptali.

◀ **Říjen 2016 - tanečník a choreograf Jiří Bubeníček si vzal výtvarnici a scénografku Nadinu Cojocarů.**

■ **Asi jste měl větší štěstí i na to, že se vám vyhýbala zranění. Bratr Otto si u Jana Krause stěžoval, že mu dvakrát operovali oba menisky...**

To i mně. Ale je fakt, že brácha byl na zranění náchylnější, častěji si například natáhl záda. Tancovali jsme oba třicet let. Zranění k tomu samozřejmě patří. Kromě těch kolenou jsem byl na operaci i s rukou – zlomeninu mám spravenou třemi šrouby.

■ **Co z baletu bolí nejvíc?**

Záda. Z obtížných zvedáček tanečníci mívají vyhrzezlé plotýnky a to už se nikdy úplně nespraví, takže když se teď v práci hodně hýbu, ozve se to.

■ **Jste jako choreograf trpělivý?**

Snažím se o to a většinou se mi to myslím daří. Mám totiž zkušenost, že dobrá atmosféra při zkoušení se vyplatí. Teď s tanečnicí Pražského komorního baletu připravujeme představení *La Strada* podle známého Felliniho filmu. Bude mít premiéru 10. března ve Vinohradském divadle. Kromě kroků tanečnicí učím i hereckou techniku. Chci po nich, aby tancem opravdu vyprávěli příběh. To málokdo z mladých umělců umí.

■ **Jak jste se ke spolupráci s tímto souborem dostal?**

Udělal jsem už víc než sedmdesát choreografií. Ivan Dunovský, mecenáš a zachránce souboru Pražský komorní balet, mě kdysi oslovil, abych udělal pro soubor celovečerní balet. Nabídl jsem zpracování filmového námětu, Felliniho *La Strada*. Měl jsem ale v tu dobu i hodně jiných nabídek, a proto se projekt povedlo realizovat až teď, po mnoha letech.

Vlevo v dětství s tatínkem, vpravo s Ottou, o deset minut starším dvojčetem.

■ Film *La Strada*, česky *Silnice*, je z roku 1954 a vypráví tragický příběh vztahu prosté Gelsominy a hrubého cirkusového siláka Zampana, s nímž pak kočuje Itálií. Proč jste si vybral zrovna tuto látku?

Kromě cirkusového prostředí mě na tom příběhu fascinuje zápas o přežití v chudé poválečné Itálii. Vztah Gelsominy a Zampana prochází velkou proměnou. On je tělo a ona srdce. Ona je na něm závislá, snaží se být k němu něžná. On ji ze začátku nemá rád, ale postupem času se jeho charakter trochu mění. Když už k ní začíná také něco cítit, stane se tragická příhoda, která je rozdělí. A teprve pak si Zampano uvědomí, že ji měl asi rád. Pozdě lituje toho, že to propásl a že je vše ztracené...

■ Zažil jste taky okamžik, kdy jste něco propásl a už to nešlo vrátit zpátky?

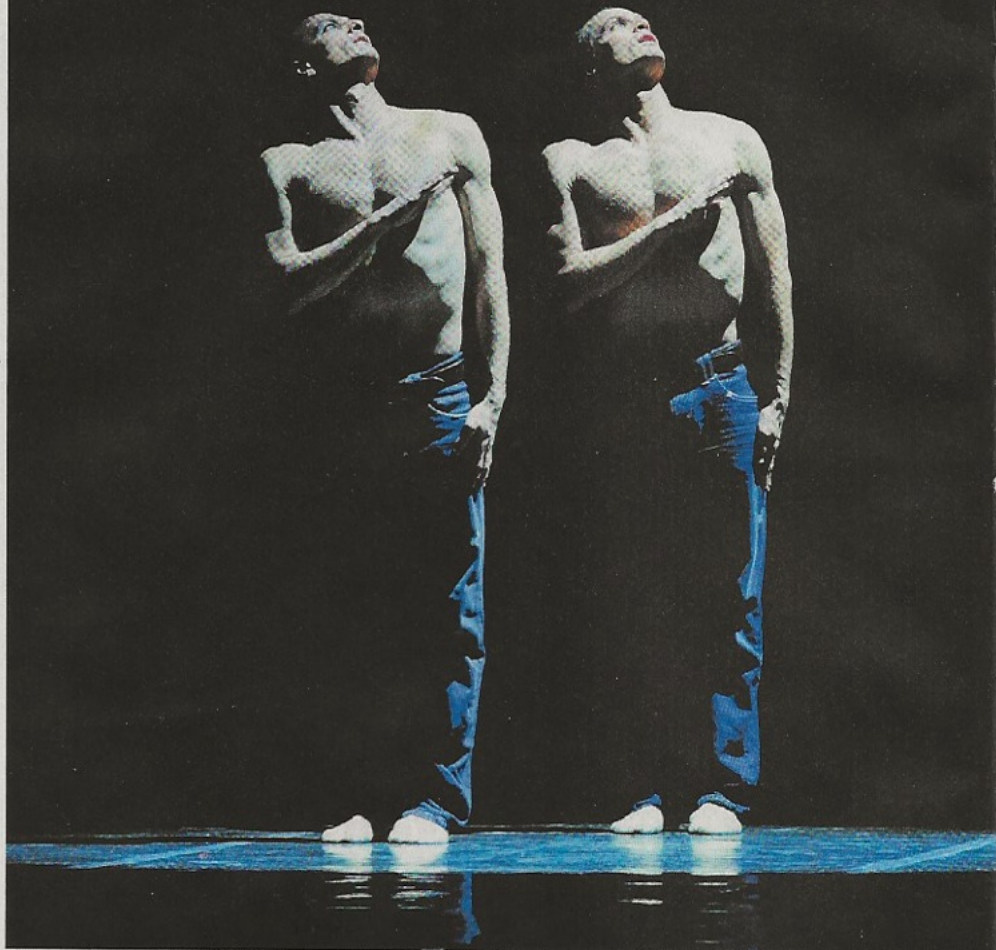
Několikrát. Byl jsem třeba s někým ve vztahu, přestože mně to nevyhovovalo a ničilo mě to. Tři roky jsem se zbytečně trápil. Ale byl jsem ještě mladý a chybami se člověk učí... V tom příběhu z filmu *La Strada* nevidím naději, spíš poučení. Navíc ukazuje cirkusový svět nejen jako idylu a legraci, ale i jako tvrdé živobytí a dřinu. Vzpomněl jsem si na rodiče, jak občas museli z maringotky do šapitó přeběhnout po blátě. Občas nám byla zima... V divadle je líp, tam se většinou topí. (usmívá se)

■ Co jste v cirkusovém prostředí zažil pozoruhodného? Jak jste třeba žili?

Rodiče sice vystupovali v *Cirkusu Humberto*, ale byli na volné noze. Akrobati jsou totiž soubory najímání jen na určité štace, takže pak rodiče třeba pracovali v hamburském varieté nebo v kodaňském zábavním parku Tivoli. Bydleli jsme většinou v campingu (druh karavanu, pozn. red.), který měl 11 metrů čtverečních.

■ Ve čtyřech na tak malém prostoru, to musela být síla...

Ale my jsme tam chodili jen přespat, většinu času jsme trávili venku. Měli jsme velmi krásné dětství. Dnes se rodiče bojí pustit dítě ven, aby se nic nestalo. Tenkrát jsme lítali všude možně, rodiče mnohdy ani nevěděli, kde jsme. Občas jsme něco ukradli někomu ze zahrady, přeskočili jsme plot a natrhali si třeba třešně. Nebo jsme vzali dýni, tenkrát jsme nevěděli, co to je. Pamatuju si, že to bylo hrozně těžké, protože jsme byli ještě caparti. Konečně

jsme se s tím dokodrcali k cirkusu, položili jsme ji na zem, abychom si vydechli. Najednou se odněkud příkradl sloní chobot, dýni si přitáhl, rozšlápl ji a sežral. (směje se)

■ Získal jste tam kladný vztah ke zvířatům?

Na jedné fotce jsme s bráchou a máme na ramenou opičky. Nebo sedíme na slonu. To si nevybavím, jak se přihodilo, protože jsme se slonů dost báli. Když měli nástup do manéže, sedli jsme si na schody

„Měli jsme velmi krásné dětství.“

k hudebníkům, aby na nás nemohli, a od tamtud je pozorovali, jak majestátně pochodují. Fascinovalo nás to, ale zároveň jsme k nim měli velký respekt. K tygrům i k medvědům jsme měli zákaz, to bylo strašně nebezpečné. Ani ke koním jsme nemohli. Rodiče nám kladli na srdce, abychom si dávali pozor, že nás můžou kopnout zadníma nohama a že to není sranda. Do cirkusu teď chodím se svými

dětmi a je hezké pozorovat, že je baví podobné věci jako kdysi nás, zvířata asi nejvíc. Chodíme tam rádi. Většinou dostanu volňásky, protože naši rodinu znají.

■ Poznamená to člověka, že je od cirkusu?

Cirkusové prostředí mi evokuje určitou lehkost, hravost, pohodovou atmosféru. Asi mě naučilo být týmovým hráčem. Každý tam má nějakou roli, ale všichni si vzájemně pomáhají. Pamatuju si tu soudržnost, tátové od ostatních rodin si s námi hráli. Tenkrát nebylo ještě tolik peněz. Takže pro nás dospělí pořád vymýšleli nějaké hry. Byl tam nějaký pan Říha, který hrával s tátou šachy. A ten, když se měl cirkus stěhovat, odjel s předstihem a my jsme ho pak všichni hledali. Uměl se jako voják zakopat, uměl se maskovat. Nebo si vzpomínám, jak jsme jako malí jeli do Polska natáčet seriál *Cirkus Humberto* (1988), účinkovali jsme v jedné epizodě. Vybavím si jen to, že jsme tam cestovali malým letadlem, start byl asi v pět ráno. Potkali jsme se tam i s Jiřinou Bohdalovou a byla s ní velká zábava, rozesmála nás snad úplně všechny.

► Jiří Bubeníček jako rytíř des Grieux v inscenaci *Manon*, kterou ztvárnila Melissa Hamiltonová.

■ **Nebylo pro vás děti těžké pořád měnit školy? Jen co jste si našli kamarády, už jste zase putovali jinam...**

My jsme se s ostatními spolužáky moc nedružili, protože jsme ve třídě nebyli dlouho. Cirkus cestoval, a než si člověk našel kamaráda, už jsme byli zase v jiném městě a v jiné škole. Ale učili jsme se i v rámci cirkusu. Vzpomínám si, že jedna z maringotek byla vybavena lavicemi a děti, co patřily k cirkusu, tam chodily do třídy. V první lavici byli prvňáci, ve druhé druháci a děti v pátém ročníku byly v páté řadě. Chodil za námi učitel, který nás učil všechny najednou.

■ **A co jazyky?**

S manželkou mluvíme anglicky. Když jsme jako malí chodili do školy v Itálii, uměli jsme prý perfektně italsky, ale to jsme oba zapomněli. Pár štací jsme zažili na Slovensku, kde jsme se učili slovensky, a pak jsme kvůli tomu nějakou dobu dělali chyby v češtině.

■ **Jaké jste měl taneční vzory?**

V historii to byl Václav Nižinský, ruský tanečník a choreograf polského původu narozený na Ukrajině, v Hamburku jsem tančil v inscenaci, která mapovala jeho život, to byla pro mě velká pocta. Jako děti jsme pořád koukali na Michaila Baryšnikova, rusko-amerického tanečníka. Toho jsem jednou potkal v New Yor-

ku, párkrát jsem ho viděl trénovat, mám od něj podepsanou fotku. A pak nesmím zapomenout na dalšího ruského tanečníka Rudolfa Nurejeva. Měl jsem štěs-

„Slonů jsme se s bráchou dost báli.“

tí, že jsem tancoval s pařížskou Operou, cestovali jsme po celém světě. Tam byly hvězdy jako Manuel Legris. Třikrát jsem pracoval s Jiřím Kyliánem, českou taneční legendou. To byly všechno krásné zkušenosti...

■ **Co vás rodiče naučili?**

Všechno. Táta byl rád, že jsme si vybrali tanec, ale kladl nám na srdce, že tomu musíme opravdu hodně obětovat, aby to za něco stálo. Tušil, jak je to náročné fyzicky i psychicky. To se dá dělat, jenom když to opravdu milujete. Táta byl přísný, ale vždycky nás ve všem podporoval. Občas se za námi přišel podívat i na konzervatoř, kam rodiče nesměli, takže jsme ho vždycky odtamtud vyhazovali. Pak za námi jezdil do Hamburku, kde jsme s bráchou působili od roku 1993, a byl na nás pyšný.

■ **Podle čeho si vybíráte, co budete inscenovat?**

Táta měl rád umělecké filmy, v pražském bytě jsme měli satelit, takže se dalo sledovat leccos. Když jsem měl třeba najít látku pro divadlo v Lublani, vzpomněl jsem si na film *Doktor Živago* (1965), na který jsme s tátou koukali několikrát. Podobně silně na mě zapůsobil film *Piano* (1993), pojednávající o milostném trojúhelníku, pokaždé jsem u toho brečel. Premiéra byla v Dortmundu a pak jsem to udělal ještě na Novém Zélandu jako celovečerní představení, konkrétně v Královském baletu ve Wellingtonu. Byl jsem v kontaktu s Jane Campion, režisérkou toho filmu. Pak se přišla na to představení podívat a řekla mi, že je ráda, že nám to dovolila, moc se jí to líbilo.

■ **Co bylo podle vás největším úspěchem ve vaší kariéře?**

Že jsme se s bráchou stali prvními sólisty Hamburské státní opery. Když jsem v roce 2006 odešel do Drážďan, byli tenkrát skoro všichni v šoku. Za vel-

Jiří Bubeníček jako bůh Apollón v představení choreografa George Balanchina.

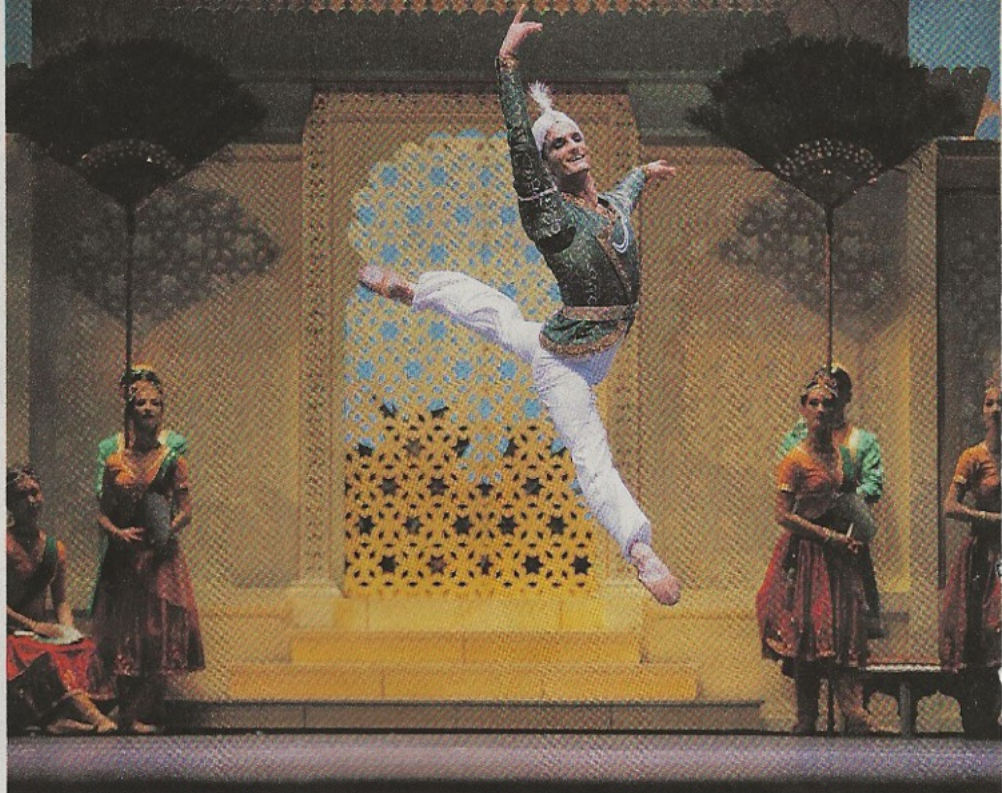
ký úspěch považuju své působení v Japonsku, kde se mi podařilo hostovat i se svým souborem. Vystupovali jsme v nejlepších divadlech v Tokiu. A taky to, že jsem spolupracoval s pařížskou Operou, kam se žádný jiný český tanečník dosud nedostal. Pro nás tanečníky je to meta jako pro operní pěvce La Scala. Co dál? Dělal jsem choreografii pro divadlo v New Yorku či San Francisku.

■ **Proslavily vás také tance s bratrem. Kdy poprvé jste si to zkusili? A jak často jste se hádali?**

Poprvé jsme si to vyzkoušeli už na pražské konzervatoři, Jan Kodet pro nás připravil malý duet. Na první soutěži jsme hned získali třetí cenu. S choreografií Roberta Balogha jsme zase uspěli v Japonsku. Pak nám John Neumeier udělal duet v Hamburku. A samozřejmě někdy jsme se u toho s bráchou pohádali. (*směje se*) Totéž, když jsme pak společně připravovali choreografie pro jiné tanečníky. Každý jsme měli nějaký jiný nápad, každý máme jiný rukopis a estetiku. Ale většínou jsme si perfektně rozuměli.

■ **Viděl jsem váš duet *Les Indomptés*...**

Česky to znamená *Nezkrocení*, což přesně odpovídá tomu tanci. Je velmi energický a rychlý. Jako byste krotil nespoutané

zvíře. Viděl jsem to kdysi v Hamburku a úplně jsem se do toho tance zakoukal. Krásná hudba, krásná choreografie. Od té doby jsem to chtěl taky tančovat. Sehnal jsem si na autora té choreografie telefon a on nám to s bráchou povolil taky tančit.

■ **Je to velmi silný tanec. Chvillemi mi dokonce připadal až milostný, jak jste byli blízko sebe... Jak jste se u toho cítili?**

Úplně normálně... Tento balet byl udělaný jedním francouzským choreogra-

fem a vždycky to tančili dva kluci, on ten tanec vlastně vytvořil pro svého přítele. Já i brácha Otta máme partnerky, líbí se nám ženy, ale přesto jsme se nikdy při tom tanci necítili nepatřičně. Láska má přece mnoho podob... Dá se to brát jako milostný tanec anebo jako rozhovor dvou bratrů či kamarádů. (*usmívá se*) V tanci je běžné, že se dotýkáme, nic z toho ale nevyvozujeme...

„Lze to brát jako milostný tanec či rozhovor bratrů.“

■ **Když jste tancoval s dívkou, co se vám líbilo, zamíloval jste se někdy?**

Stalo se mi to opakovaně. Do tance jsem byl tak zažraný, že jsem byl přesvědčený, že tu dívku miluju. A když jsme tančit přestali, zas mě to přešlo. (*směje se*)

■ **Stalo se, že jste se někdy při tanci dojal?**

Párkrát ano. Třeba když jsem tancoval *Romea*, tolik jsem se vcítil do toho příběhu, aby byl můj výkon pravdivý, že jsem v závěrečné scéně, kdy vidím mrtvou Julii, měl slzy v očích. A stává se mi to i teď jako choreografovi. Včera jsme měli jednu ze závěrečných zkoušek *La Strady* a taky jsem se dojal.

■ **A nevypadl jste pak z role? Vzpomněl jste si na choreografii?**

Kroky a technika se tak dlouho zkoušejí, že jsou všechny pohyby automatické. Když jsem tančil třeba po měsíci a nebyl

▲ Tanečník a choreograf Jiří Bubeníček na loňském kurzu pro tanečníky v Českém Krumlově. S některými pak připravil choreografii pro zahajovací večer *Mezinárodního hudebního festivalu v Českém Krumlově*.

Jiří Bubeníček jako ušlechtilý válečník Solor v inscenaci Bajadéra. Příběh, který se odehrává ve starověké Indii, kombinuje exotickou a romantickou poezii, a proto je také známý jako „Giselle Orientu“. Na snímku vpravo tančí s Natalií Sologubovou.

jsem si někdy úplně jistý, nechal jsem se vést hudbou. Ta mi vždycky pomohla.

■ **Kolikrát jste na jevišti spadl?**

Stalo se to, ale dalo by se to spočítat na prstech jedné ruky. Je to vždycky šok, protože tuto chybu publikum bezpečně pozná. Vždycky jsem se snažil s tím poprat, abych se co nejdříve vrátil do choreografie, protože hudba běží dál. Kdybych myslel na to, co se stalo, a styděl bych se, pokazil bych další věci. Proto jsem se od toho snažil oprostít a zatančit další prvky skvěle, ukázat i něco navíc.

Aby si divák zapamatoval spíš ty světlé momenty.

■ **Za svoji kariéru jste procestoval celý svět. Proč vám učarovalo právě Japonsko?**

Je tam nádherná příroda a skvělé jídlo. Byl jsem tam asi třicetkrát a pokaždé se tam rád vracím. Je to nádherná země, úplně jiná planeta. Tanečníků si velmi považují, milují vážnou hudbu i balet. Často na mě čekali před divadlem a chtěli po mně autogram. Ovšem japonské publikum je úplně jiné než třeba v Americe. Tam se během představení nebo-

jí projevovat, smějí se, tleskají. Japonci emoce drží v sobě, jako by měli strach vyjádřit své pocity, aby tím někoho neobtěžovali. Projeví se až při děkovačce. Jinak jsou velmi pracovití, slušní a vstřícní. V Tokiu žijí miliony lidí, a přesto tam všechno funguje, protože Japonci jsou disciplinovaní. Mám pocit, že se tam nemůže nic stát, tady mi před pár dny vykradli auto. Asi smůla. *(usmívá se)*

Milan Eisenhammer

— INZERCE

TÉMA

Co si přečtete v příštím čísle:

pátek
15. 3.

● **O NEMOCECH KLOUBŮ I ČTENÍ KOSTÍ KRÁLŮ.** S ortopedem prof.

MUDr. Bartoníčkem o léčbě kloubů, zlomeninách krčku i nemocech Karla IV.

● **ČESKO VYMÍRÁ.** S gynekologem a genetikem prof. MUDr. Caldou o tom, proč se u nás loni narodilo nejméně dětí za dvacet let a co bude dál.

● **NEJVĚTŠÍ ZÁHADY ZLOČINU.** S badatelem Marešem nejen o tom, co bylo v dílu *Studna* v seriálu *30 případů majora Zemana* jinak, než se opravdu stalo.